

NORGES HØYESTERETT

Den 26. juni 2008 avsa Høyesterett dom i

HR-2008-01150-A, (sak nr. 2008/447), straffesak, anke over dom,

Den offentlige påtalemyndighet (statsadvokat Katharina Rise)

mot

X AS (advokat Else Bugge Fougner)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Tønder**: Saken gjelder spørsmål om idømmelse av foretaksstraff for overtredelse av revisorloven og regnskapsloven.
- (2) I forbindelse med etterforskningen av straffesakene mot B og C, som ble dømt til henholdsvis ni og sju års fengsel for grove bedragerier overfor långivere og kunder i Finance Credit-selskapene, ble det reist tiltale mot revisor A og revisjonsselskapet X AS (heretter X). Med unntak for bestemmelsene om foretaksstraff for Xs del, var tiltalen identisk for selskapet og A. Tiltalen gjaldt overtredelse av revisorloven (tiltalens post I med underposter) og for medvirkning til overtredelse av regnskapsloven (tiltalens post II med underposter).
- (3) X var fra våren 1999 revisor for klienten Finance Credit, og sto for revisjonen fram til konkursåpningen høsten 2002. A var av X utpekt som ansvarlig revisor for oppdraget. Han var partner i selskapet og leder av selskapets bank- og finansgruppe. Revisjonsarbeidet i X ble utført av et team, som foruten A som leder, besto av to revisjonsmedarbeidere og en oppdragsansvarlig manager.
- (4) Oslo tingrett avsa 5. januar 2007 dom med slik domsslutning:

- ”1. A f. 290449 dømmes for overtredelse av revisorloven § 9-3 jf. § 5-1, § 5-2 og § 5-3 og regnskapsloven § 8-5 første ledd jf. § 7-1 – sammenholdt med straffeloven § 62 og § 63 annet ledd – til en straff av fengsel i 30 – tretti – dager.
- 2. A frifinnes for tiltalebeslutningens post IIc vedrørende Finance Credit Group AS.
- 3. X AS frifinnes.
- 4. Saksomkostninger ilegges ikke.”

(5) Dommen mot A ble ikke anket verken av A selv eller påtalemyndigheten. Den er således rettskraftig.

(6) Tingretten fant at vilkårene for å ilegge X foretaksstraff etter straffeloven § 48a var til stede, men fant etter en samlet vurdering at det ikke burde skje i dette tilfellet, jf. straffeloven § 48b.

(7) Økokrim anket frifinnelsen av X til Borgarting lagmannsrett, som 1. februar 2008 avsa kjennelse med slik slutning:

”Anken forkastes.”

(8) Også lagmannsretten kom – under dissens 2–1 – til at det ut fra en helhetsvurdering ikke var grunn til å idømme foretaksstraff.

(9) Økokrim har anket lagmannsrettens kjennelse til Høyesterett. Anken gjelder straffespørsmålet, idet det hevdes at forholdene i saken tilsier at foretaksstraff idømmes.

(10) *Jeg er kommet til at anken fører fram.*

(11) Straffansvar for foretak er regulert i straffeloven kapittel 3a. Etter § 48a kan et foretak straffes når et straffebud er overtrådt av noen som har handlet på vegne av foretaket. I og med at det nå foreligger rettskraftig straffedom mot A, er det på det rene at vilkåret for å ilegge X foretaksstraff er til stede.

(12) Etter bestemmelsen ”kan” et foretak straffes når lovens vilkår er til stede – bestemmelsen er med andre ord fakultativ. Det er således opp til retten å avgjøre om foretaksstraff i det konkrete tilfellet skal ilegges. Både tingretten og lagmannsretten har altså kommet til at det ikke bør skje for Xs vedkommende.

(13) I § 48b er det en oppregning i syv punkter av momenter som det særlig skal tas hensyn til ved avgjørelsen av om straff skal ilegges et foretak etter § 48a. Jeg vil komme tilbake til hva disse består i. Før jeg gjør det, vil jeg se nærmere på hva As overtredelser går ut på.

(14) De handlinger og unnlaterer som ligger til grunn for dommen, er knyttet til den ordinære revisjonen for tre aksjeselskaper i Finance Credit-systemet – Finance Credit Norge ASA, Finance Credit Group AS og Finance Credit AS. Overtredelsene av revisorloven gjelder revisjon av årsregnskapet til Finance Credit Norge ASA for 1999 og 2000, revisjon av årsregnskapet til Finance Credit AS for 1999 og 2000 og revisjon av årsregnskapet til Finance Credit Group AS for 2001. Handlingene og unnlaterene er skjedd ved flere

anledninger i årene 1999 til 2001. Tingretten har lagt til grunn at det for hvert selskap foreligger én sammenhengende overtredelse av loven. A er således dømt for tre straffbare overtredelser av revisorloven § 9-3, jf. § 5-1, § 5-2 og § 5-3.

- (15) Sentralt i bildet er revisjonen vedrørende driftsinntekter, kundefordringer og noter til disse ved regnskapsavslutningen for 1999 og 2000. Det dominerende forholdet er manglende kontroll vedrørende poster som gjelder nærstående selskaper. Om omfanget av disse postene og betydningen av manglende revisjon, heter det i tiltalebeslutningen:

”I årsregnskapet til Finance Credit Norge ASA for 1999, utgjorde transaksjoner med nærstående ca 67 % av driftsinntektene. Fordringer på nærstående (inkludert datterselskaper) utgjorde ca 59 % av posten ”kundefordringer” og av totalbalansen per 31.12.1999 i konsernet (Finance Credit Norge ASA). Følgelig var det helt avgjørende for selskapets resultat og balanse at det var substans i nærståendetransaksjonene. Vesentlige deler av transaksjoner med nærstående hadde liten eller ingen realitet.”

- (16) For 2000 utgjorde transaksjoner med nærstående ca 89 % av driftsinntektene i morselskapet. Fordringer på nærstående utgjorde 100 % av posten kundefordringer.
- (17) Transaksjoner og fordringer knyttet til nærstående selskaper var med andre ord svært omfattende og utgjorde en vesentlig del av selskapets aktivside. Det var således av grunnleggende betydning for holdbarheten av selskapets resultat og balanse at det var substans i transaksjonene og fordringene. Det skulle vise seg at dette ikke var tilfelle, noe som dannet grunnlaget for tiltalen for grovt bedrageri for B og Cs vedkommende.
- (18) Av transaksjoner med nærstående kan nevnes inntektsføring av forretningsførerhonorar for 1999 på 24 millioner kroner, salg av dataløsninger for 33,7 millioner kroner tilsammen for årene 1999 og 2000, provisjonsinntekter for 6,4 millioner kroner for 1999 og management fee for 10 millioner kroner tilsammen for årene 1999 og 2000. Kundefordringer med nærstående selskaper er for 1999 oppgitt til 199 millioner kroner og for 2000 411 millioner kroner. Til tross for beløpens størrelse tok A ikke initiativ til at det ble foretatt nærmere revisjonshandlinger til avklaring av det faktiske grunnlaget for postene. Tingretten har for det vesentligste av enkeltelementene i tiltalen karakterisert As oppreden som grovt uaktsom.
- (19) I tillegg kommer så domfellelsen for uaktsom medvirkning til overtredelse av regnskapsloven. Domfellelsen gjelder As godkjenning av to noter til årsregnskapet til Finance Credit Norge ASA for 1999 og 2000, som var utarbeidet av B og C, og som ga et ufullstendig bilde av transaksjoner med nærstående selskaper. Også på dette punkt er handlingen av tingretten karakterisert som grovt uaktsom.
- (20) Tingretten har videre påpekt As manglende reaksjon på faresignalene som etter hvert viste seg ved Finance Credit-systemet. Om dette heter det:

”Faresignalene som burde utløst en slik aktivitet, var særlig de store nærståendetransaksjonene, B/Cs ønske om å minimalisere noteteksten, den uoversiktlige selskapsstrukturen, den uoversiktlige strukturen på kundefordringer, tilhørende sikkerheter og ingen tapsavsetninger, den store veksten, bruken av flere revisjonsfirmaer parallelt, den omfattende bruken av periode 13-posteringer, og ikke minst kombinasjonen av disse. Kjernevirksomheten som var fakturaservice og kjøp av forfalte fordringer, burde vært gjennomgått på en måte som hadde avdekket at denne virksomheten hadde et begrenset omfang, og at inntjeningen på denne virksomheten ikke kunne betjene lånene. ...

Særlig straffskjerpene er det at de fleste faresignalene ikke bare forelå da A overtok ansvaret for revisjonen og gjennomførte revisjonen av årsregnskapet for 1999, men faresignalene var der – og forsterket ved større beløp – gjennom året 2000 og ved revisjonen av årsregnskapet for 2000.”

- (21) As straffansvar er knyttet både til handlinger som han selv har utført eller unnlatt å utføre, og til unnlatelser med hensyn til ledelse, organisering, oppfølging og kontroll av teamet.
- (22) Jeg går så over til sakens hovedspørsmål, nemlig om foretaksstraff skal anvendes overfor X.
- (23) Aktor har gjort gjeldende at den virksomhet X driver – revisjon – ligger innenfor kjerneområdet for bruk av foretaksstraff. Det er vist til NOU 1989:11 side 12, der hovedområdet for ansvaret er angitt å være ”økonomisk og samfunnsregulerende lovgivning”. Aktor trekker den konklusjon at det innenfor dette området bør vises tilbakeholdenhet med ikke å anvende foretaksstraff når først vilkårene er til stede. Konsekvensen av et slikt syn vil være at det innenfor kjerneområdet foreligger en presumsjon for foretaksstraff.
- (24) Jeg har vanskelig for å se at det kan trekkes slike slutninger av loven og dens forarbeider. Etter straffeloven § 48b skal spørsmålet om foretaksstraff bør ilegges, bero på en bred skjønnsmessig helhetsvurdering. Verken av lovens ord eller forarbeidene kan det utledes en regel om at en slik helhetsvurdering ikke skal skje innenfor ordningens kjerneområde. Jeg viser i denne forbindelse til Ot.prp. nr. 27 (1990–1991) side 22, der det framheves at praktiseringen av bestemmelsen skal bero på en valgfrihet ved at ”saken ikke trenger være innrettet mot foretaksstraff i andre tilfelle enn hvor dette anses hensiktsmessig”. At det generelt sett ikke gjelder noen presumsjon for foretaksstraff, er også lagt til grunn i rettspraksis – senest Rt. 2007 side 1684, jf. avsnitt 41.
- (25) Aktor har vist til at det ved brudd på forurensningsloven gjelder en hovedregel om at foretaksstraff skal ilegges, og at denne regelen bør ha overføringsverdi til vårt tilfelle. Denne praksisen bygger imidlertid på klare uttalelser i forarbeidene til forurensningsloven og kan ikke gis anvendelse ut over denne.
- (26) Jeg ser så på de enkelte punkter i straffeloven § 48b. Bestemmelsen lyder:
- ”Ved avgjørelsen av om straff skal ilegges et foretak etter § 48a, og ved utmålingen av straffen overfor foretaket skal det særlig tas hensyn til**
- a) **straffens preventive virkning,**
 - b) **overtredelsens grovhet,**
 - c) **om foretaket ved retningslinjer, instruksjon, opplæring, kontroll eller andre tiltak kunne ha forebygget overtredelsen,**
 - d) **om overtredelsen er begått for å fremme foretakets interesser,**
 - e) **om foretaket har hatt eller kunne ha oppnådd noen fordel ved overtredelsen,**
 - f) **foretakets økonomiske evne,**
 - g) **om andre reaksjoner som følge av overtredelsen blir ilagt foretaket eller noen som har handlet på vegne av det, blant annet om noen enkeltperson blir ilagt straff.”**
- (27) Når det gjelder bokstavene d og e, har lagmannsretten så vel som tingretten lagt til grunn at den mangelfulle og lovstridige revisjonen ikke kan sies å ha vært foretatt for å fremme revisjonsselskapets interesser, og foretaket har heller ikke kunnet oppnå noen økonomisk eller annen fordel ved dette. Jeg er enig med de tidligere retter i at denne form for

opptreden ikke er egnet til å fremme selskapets interesse eller på annen måte gi det fordeler. Slike momenter gir derfor ingen støtte for bruk av foretaksstraff i dette tilfellet.

- (28) De sentrale momentene for vurdering av foretaksstraff i denne saken er straffens preventive virkning, bokstav a, om overtredelsene har kunnet vært forebygget, bokstav c og overtredelsens grovhet, bokstav b. Jeg behandler momentene i nevnte rekkefølge.
- (29) Når det gjelder den individualpreventive virkning av en straffereaksjon, har både tingretten og en samlet lagmannsrett konkludert med at en straffereaksjon neppe vil ha noen reell betydning for å hindre at X vil gjenta forgåelsene. Det er i denne forbindelse vist til de omfattende negative konsekvensene saken har hatt for selskapet. Blant annet har selskapet ved forlik med en rekke finansinstitusjoner via sitt forsikringsselskap utbetalt en erstatning på 347 millioner kroner, noe som har medført økte forsikringspremier til en samlet verdi av i overkant av 100 millioner kroner. Det har også påløpt omkostninger til advokater og rådgivere, og et betydelig antall arbeidstimer er gått med for å rydde opp i forholdene – timer som ellers ville ha vært inntektsført som klienttimer. I tillegg kommer så den negative omtalen og dens betydning for selskapets renommé. Jeg er enig i at disse negative konsekvensene er så omfattende at selskapet nok vil gjøre det som er mulig for å unngå på ny å komme i en tilsvarende situasjon, og at det ut fra hensynet til individualprevensjonen neppe er behov for straff i dette tilfellet.
- (30) Tingretten og lagmannsrettens flertall har også konkludert med at det heller ikke ut fra hensynet til allmennprevensjonen er behov for å ilegge X foretaksstraff. Et vesentlig spørsmål i denne sammenheng er om det er noe å bebreide selskapet for det som har hendt – burde selskapet ha handlet annerledes. Dette spørsmålet må ses i sammenheng med bokstav c, om foretaket ved retningslinjer, instruksjon, opplæring, kontroll eller andre tiltak kunne ha forebygget overtredelsen. Om dette uttaler en samlet lagmannsrett:

”X hadde i 1999 og har fremdeles et omfattende system med manualer for utførelsen av revisjonen. Disse manualene bygger på de internasjonale standardene for god revisjon, og det er heller ikke fra aktors side bestridt at innholdet i disse har vært fullt forsvarlig. Spørsmålet er hvordan selskapet har søkt å sikre seg at manualene blir etterlevd i praksis.

Lagmannsretten legger til grunn at selskapet gjennom årlige fagdager, kurs og bruk av selskapets intranett har søkt å holde sine ansatte faglig oppdatert. På bakgrunn av dette kan det ikke konstateres noen svikt i opplæringen av de som skulle utføre revisjonen.

Det er også godtgjort at selskapet har hatt et system for etterfølgende kontroll med utførelsen av revisjonen, dels årlig for risikoutsatte selskaper og dels rullerende slik at alle revisorer blir kontrollert minst hvert tredje år. Resultatene fra slike kontroller er med på å bestemme blant annet utfallet av belønningssystemet i selskapet, og de som får merknader blir også fulgt opp senere år. Selskapet og dets revisorer kontrolleres også til tider av X internasjonalt. Ekstern kontroll utføres i tillegg av Revisorforeningen sentralt, og i tilknytning til tilsyn fra Kredittilsynet. I nærværende sak har det særlig vært pekt på tilsynsrapport fra Kredittilsynet av 27. april 2005, hvor X’s rutiner og prosedyrer ble vurdert som tilfredsstillende. Aktor har korrekt påpekt at dette tilsynet ikke omhandler hva som var situasjonen i perioden 1999 – 2002 da de aktuelle feil ble begått, og at tilsynet heller ikke har gått inn på utførelsen av enkeltoppdrag. Tilsynets rapport viser imidlertid til tidligere erfaringer med X som revisjonsselskap, herunder til tilsyn som er gjort i tilknytning til utførelse av revisjonsoppdrag for konserner, for helseforetak og for revisjon utført av selskapets distriktskontorer. Heller ikke i tilknytning til disse tidligere tilsynene er det fremkommet merknader av betydning, verken vedrørende X’s systemer for revisjon eller utførelse av enkeltoppdrag.”

- (31) Bevisføringen for de tidligere retter har på dette punkt vært omfattende, og det er ingen grunn til å trekke i tvil de konklusjoner som her har vært trukket.
- (32) Det er i denne forbindelse også av betydning at selskapet ikke har hatt noen instruksjonsmyndighet i forhold til A som ansvarlig revisor. Dette har sammenheng med ansvarlig revisors uavhengige stilling. Av dette følger at en kontroll av den fortløpende revisjon heller ikke vil være særlig aktuell.
- (33) Fra aktoratets side har det vært påpekt at arbeidsbelastningen til tider har vært uforsvarlig høy, og at kravet til inntjening kan gå ut over hensynet til god revisjon. Det er imidlertid vanskelig å påvise at slike momenter er egnet til å forklare det vi her står overfor.
- (34) Selv om det ikke kan pekes på konkrete tiltak som selskapet burde ha gjort for å forebygge de feil som har vært begått, har lagmannsrettens mindretall kommet til at allmennpreventive hensyn likevel tilsier at det i et tilfelle som dette må reageres med foretaksstraff. Mindretallet uttaler således:
- ”I tillegg er det slik at muligheten for å bli utsatt for straffesanksjoner uten at det har vært noe å bebreide foretaket vil gi et sterkere incitament enn ellers til å forhindre lovovertrедelser. Mindretallet ser dette som den sentrale begrunnelsen for foretaksstraffen.”**
- (35) Etter å ha påpekt at til tross for gode manualer ble ikke risikoforholdene i regnskapene definert og avdekket av revisor, verken på planleggingsstadiet eller under gjennomføringen av revisjonen, uttales:
- ”Dette viser at det ikke er tilstrekkelig å vise til gode manualer for hvordan ting skal gjøres. Etterlevelsen av manualene er avgjørende. Det er her det har sviktet i vår sak.**
- Det er også etterlevelsen av manualene som er det vanskeligste å gjøre noe med ved generelle retningslinjer. På dette området er det derfor viktig ikke bare å fokusere på aktsomhet. Det bør i sterkere grad fokuseres på den objektive risiko for manglende etterlevelse for å oppnå en sterkere preventiv effekt.”**
- (36) Mindretallet peker her på en side ved prevensjonshensynet som ikke må oversees, nemlig den virkning som består i en stadig innskjerping og oppstramming av rutiner, instruksjoner og retningslinjer. Jeg vil anta at bevisstheten om en mulig straffereaksjon for foretaket ved at disse ikke blir etterlevd, vil skjerpe årvåkenheten både mot den interne oppfølging og i forholdet til klientene. Den vil dessuten bidra til å rette oppmerksomheten mot hva som kan være særlige risikosituasjoner, og som derfor lett kan aktualisere foretaksstraff.
- (37) Når jeg finner grunn til å vektlegge en slik generell preventiv effekt av foretaksstraff, legger jeg særlig vekt på den betydning revisjonen har i det økonomiske liv og i samfunnet for øvrig, og de skadevirkninger sviktende revisjon kan føre til. Årsregnskapet er den viktigste informasjon et foretak gir til omverdenen om sin økonomiske status. Det danner et vesentlig grunnlag for andres forhold til foretaket, enten det gjelder kredittgivning, investeringer og andre transaksjoner eller det offentlige krav på skatter og avgifter. At revisjonen skjer i samsvar med lovens regler, er derfor av grunnleggende betydning for regnskapets funksjon.
- (38) At det kan være vanskelig for påtalemyndigheten konkret å påvise hva som bør gjøres annerledes, kan ikke være avgjørende. Det er ingen forutsetning for bruk av foretaksstraff

at foretaket eller noen i dens ledelse kan bebreides for de feil og mangler som ligger til grunn for den straffbare handling. Jeg viser til Rt. 2007 side 1684 avsnitt 36–38. Jeg finner det likevel påfallende at den samme svikten kunne skje to år på rad – både for 1999-oppgjøret og oppgjøret i 2000. Det er også bemerkelsesverdig at revisjonen ikke ble brakt opp på et forsvarlig nivå ettersom A ikke var alene om revisjonen, men samarbeidet i et team bestående av ytterligere tre revisorer, hvorav to var statsautoriserte revisorer.

- (39) Jeg kan heller ikke se at andre negative virkninger for foretaket som en overtredelse av revisorloven kan føre med seg, gjør en straffereaksjon mindre påkrevd. Foretaksstraff vil sikre en generell preventiv virkning uten hensyn til hvilke øvrige virkninger en overtredelse vil kunne ha i det enkelte tilfellet.
- (40) Et av formålene med foretaksstraff er å unngå pulverisering av ansvar, ved at straff kan anvendes ved kumulative og anonyme feil. I vår sak er en av foretakets medarbeidere straffedømt, og etter bokstav g i oppregningen skal det legges vekt på dette. Som en mer generell innvending mot foretaksstraff for revisjonsforetak har det vært vist til revisorlovens system med ansvarlig revisor, noe som innebærer at man ved brudd på revisorloven regelmessig vil ha en person å knytte ansvaret til. Heller ikke dette momentet kan være avgjørende mot at foretaksstraff ilegges. I denne forbindelse nevner jeg at i vår sak er den ansvarlige, A, en person som, ved siden av å være partner, hadde en overordnet stilling i selskapet. Han var leder av selskapets bank-/finansgruppe, som totalt utgjorde ca. 30 ansatte, og var dessuten leder av revisjonsteamet for Finance Credit-gruppen. Han hadde således en betydelig posisjon i selskapet, noe som er egnet til å trekke i retning av foretaksstraff.
- (41) Som siste moment ser jeg på handlingens grovhet. Jeg har tidligere redegjort for at den sviktende revisjon gjaldt forhold som var meget sentrale i regnskapssammenheng. Det dreide seg om poster i regnskapet som det for enhver revisor må framstå som helt vesentlig å kontrollere – noe som for øvrig også klart fulgte av selskapets manualer. Det er også på det rene at den manglende substans i de enkelte poster lett ville ha blitt avslørt dersom adekvate kontrolltiltak hadde vært iverksatt, og at det her for en stor del var tale om relativt enkle kontrolltiltak. Det vesentligste av handlingene som ligger til grunn for straffedommen, er av denne grunn av tingretten blitt karakterisert som grovt uaktsomt.
- (42) Det er på det rene at risikoen ved ikke å kontrollere her var betydelig. De mangelfulle regnskapene har satt B og C i stand til å utføre omfattende bedragerier overfor banker og andre kreditorer. Den samlede gjeld ved Finance Credit-konkursen beløp seg til ca. 1,5 milliarder kroner. Av dette skriver en underbalanse på 665 millioner kroner seg til tiden før X ble engasjert. Videre har selskapet gjennom forlik dekket 347 millioner kroner, og etter det opplyste har boet gitt en ikke ubetydelig dividende. Dette forhindrer ikke at forgåelsen har ført til et tap av ekstraordinær størrelse.
- (43) Forsvarer har påpekt at når B og C har kunnet begå de omfattende bedrageriene, så kan ikke det alene tilskrives den mangelfulle revisjonen, men at det også har vært svikt i selskapenes styrer, hos långivere og andre samarbeidspartnere. Selv om dette nok kan være riktig, er det ikke til å komme fra at revisjonens fundamentale betydning for et regnskaps troverdighet overfor omverdenen tilsier at denne må bære et betydelig ansvar for at dette kunne skje.

- (44) Samlet sett er jeg kommet til at X bør ilegges foretaksstraff i samsvar med de poster i tiltalen som A er domfelt for.
- (45) Som foretaksstraff skal det utmåles en bot, og det gjenstår å fastsette botens størrelse. De momenter som følger av straffeloven § 48b, gjelder også ved utmålingen av foretaksstraffen.
- (46) Aktor har lagt ned påstand om en bot på 10 millioner kroner. Selv om skadepotensialet og den forvoldte skade er betydelig, finner jeg beløpet vesentlig for høyt, hensyn tatt til at det ikke er påvist noe som selskapet konkret kan bebreides. Det må også tas et visst hensyn til de øvrige negative konsekvenser som saken har fått for selskapet, og til den tiden som er gått siden de straffbare forhold fant sted. Jeg er kommet til at boten passende kan settes til 5 millioner kroner. Det er ikke grunnlag for å tilkjenne saksomkostninger.
- (47) Jeg stemmer for denne

D O M :

X AS dømmes for overtredelse av revisorloven § 9-3, jf. § 5-1, § 5-2 og § 5-3 og regnskapsloven § 8-5 første ledd, jf. § 7-1, jf. straffeloven § 48a, alt sammenholdt med straffeloven § 63 første ledd, til en straff av bot til statskassen stor 5 000 000 – femmillioner – kroner.

- (48) Dommer **Stabel:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (49) Dommer **Coward:** Likeså.
- (50) Dommer **Flock:** Likeså.
- (51) Dommer **Lund:** Likeså.
- (52) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

X AS dømmes for overtredelse av revisorloven § 9-3, jf. § 5-1, § 5-2 og § 5-3 og regnskapsloven § 8-5 første ledd, jf. § 7-1, jf. straffeloven § 48a, alt sammenholdt med straffeloven § 63 første ledd, til en straff av bot til statskassen stor 5 000 000 – femmillioner – kroner.

Riktig utskrift bekreftes: